

Imaórák

5.

Amíg tehát időnk van...

2021. január

itt vagyok az Ország piacán
és várakozom a várakozókkal
feszül az erő bennem
munkát keresek
értelmes életre vágyom
valami nagyra a kicsiségben is
kérlek
fogadj el engem
Te más vagy mint mások
te nem ígérsz könnyű jövőt előre
tehozzád van bizalmam
kérlek
fogadj el engem.

Szent-Gály Kata: A Gazda munkásokat keres!

Ajánlás:

Földi létünk időben zajló folyamat. A keresztény ember tudja, hogy Istentől indultunk erre a kalandra. Azért kaptuk ezt a pár évet, hogy személyesen rátaláljunk, megtapasztaljuk Őt. Ráhangolódjunk, keressük akaratát, a ránk vonatkozó tervét, hogy majd visszaérkezzünk Őhöz. Ez alkalommal tehát a túlvilági perspektívával rendelkező földi életünkről, itt töltött időnkről gondolkodunk.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Sorozatunk ötödik füzetében egy „örökzöld” témával foglalkozunk. Mindannyian az idő szorításában élünk, amit gyakran úgy is neveznek, hogy gyorsuló idő. Valóban, életünk ritmusa nagyon felgyorsult, mókuskerekünk egyre gyorsabban forog. Panaszkodunk is emiatt, csak azt felejtjük el, hogy mi magunk pörgetjük...

2012 novemberében jártuk körül ezt a témát. Sajnos, az akkori gondolatok semmit sem veszítettek aktualitásukból. Talán még szédítőbb a pörgés, - bár a pandémia azért most egy kicsit talán befékezett.

Legyen bátorságunk belegondolni, mire (volt) jó a felfokozott életritmus, hova jutunk ezen az úton!

Korábbi gondolatainkhoz tegyük hozzá az elmúlt év – és a jelen tapasztalatait! Ezzel a szándékkal ajánlom a Testvérek figyelmébe mostani füzetünket!

Amíg tehát időnk van ... Gal 6,10

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2012.11.15 - 23:00:00

2021. január

Az Oltáriszentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Mai imaóránknak a központi gondolata az idő. Sokféle idő létezik. Létezik az az idő, amelyik folyamatosan múlik az életünkben, s létezik az az idő is, amit úgy nevezünk, hogy kegyelmi idő. A Hit éve ilyen kegyelmi idő mindnyájunk számára. Használjuk fel, hogy tényleg a lelkünk közelebb kerüljön a Jóistenhez!

A Hit éve a megújulás éve kell, hogy legyen az életünkben! Ahhoz azonban, hogy megújuljunk, nap mint nap fel kell használnunk a rendelkezésünkre álló időt, hogy Jézussal együtt legyünk, hogy Vele – lélekben – mindig egyesüljünk.

Mai imaóránk is ebben a Jézussal való egyesülésben szeretne segíteni.

Imaóránk elején kihelyeztük és László atya megáldotta a Hit éve logóját, amit Erdős Péter templomatyja készített számunkra. Az év folyamán majd láthatjuk mindig, amikor csak belépünk ide. Figyelmeztessen bennünket az Úr ezúton is, hogy bátran kérjük tőle hitünk növekedésének a kegyelmét! Most is azért jöttünk össze, hogy egymás hitéből is építkezve előbbre jussunk.

November elején volt Mindenszentek ünnepe és Halottak napja. **A megdicsőült Egyház**, az üdvözültek ünnepe után mindjárt másnap a **szenedő Egyház** tagjaira koncentráltunk, értük imádkoztunk.

Mi pedig, akik a **küzdő Egyház** tagjai vagyunk, rendszeresen összejövünk, és ahogyan a november eleji napokban - most is - újra és újra kérjük az összes szent közbenjárását, hogy majdan mi is köztük lehessünk. És imádkozunk a tisztító tűzben szenedő lelkekért, hogy mielőbb ők is eljussanak a boldogító színe látásra.

Az Egyház e három része tehát összetartozik – láthatatlanul is. Mi ugyan földi érzékszerveinkkel – bezárva térben és időben – csak magunkat látjuk, és leginkább a mi sorsunk érdekel, de Jézus nyomán az Egyház tanításából tudunk a számunkra egyelőre láthatatlan részről is. Elfogadjuk ezt a tanítást, és hisszük, hogy az Egyház e három része együttműködik.

A mennyországban a mi időfogalmunk értelmét veszti. A tisztítótűzben lévők, a tisztuláson átmenők állapotában már létezik valami időfogalom, amiről csak sejtéseink vannak.

A mi életünkben viszont pontos ismereteink vannak az időről, különösen is a számunkra, személyes életünkre vonatkozó időről. Ma este ezen időnk lelki vonatkozásairól gondolkodjunk, ennek a túlvilágra nyúló vonatkozásairól, ottani folytatásáról elmélkedjünk!

Földi létünk tehát időben zajló folyamat. A keresztény ember tudja, hogy Istentől indultunk erre a kalandra. Azért kaptuk ezt a pár évet, hogy személyesen rátaláljunk, megtapasztaljuk Őt. Ráhangolódjunk, keressük akaratát, a ránk vonatkozó tervét, hogy azt minél jobban megismerve és megvalósítva majd visszaérkezzünk Óhoz.

Idehelyezett ebbe a csodálatos földi környezetbe, hogy a természet csodái, szép emberi kapcsolataink és nem utolsósorban a kinyilatkoztatás által igazán Rá találjunk, és vágyakozzunk hozzá visszatérni. Úgy gondolom, ez az igazi célja földi életünknek, oda eljutni, amit úgy is emlegetünk, hogy az örök boldogság. Körülményeink, sorsunk alakulása: örömeink, gondjaink, gyötrelmeink, szenvedéseink mind-mind jelzés, üzenet, hogy célt ne tévesszünk.

Ma tehát a túlvilági perspektívával rendelkező földi életünkről, itt töltött időnkéről gondolkodunk.

Nagy szeretettel köszöntjük visszatérő vendégeinket, a ferences gimnázium diákjait és tanárukat, Pálmai Árpádot, aki ma estére a kántori szolgálatot is elvállalta. Az ő énekükkel hangoljuk lelkünket, figyelmünket a belsőkre. Mária köszöntésével indítanak, majd a halotti zsoltosma egyik változatát éneklük:

***Mária, Mária, mennyei szép hajnal,
kit szépen köszöntött Gábrriel arkangyal.
Mária, Mária, üdvösség hajnala,
kire felvirradott boldogságunk napja.***

***Mária, Mária, mennyei szép virág,
kit áldva magasztal a mennyei világ.
Mária, Mária, gyászban is fényesség,
árva magyaroknak te vagy az ékesség.***

Előénekes: Tota pulchra es, Maria! *Mind:* Tota pulchra es, Maria!

E: Et macula originális non est in te. *M:* Et macula originális non est in te.

E: Tu gloria Jerusalem. *M:* Tu laetitia Israël.

E: Tu honorificentia populi nostril. *M:* Tu advocata peccatorum.

E: O Maria! *M:* O Maria!

E: Virgo prudentissima. *M:* Mater clementissima.

E: Ora pro nobis.

M: Intercede pro nobis ad Dominum Jesum Christum!

Requiem aeternam dona eis Domine:

et lux perpetua luceat eis.

*Adj, Uram, őnékik örök nyugodalmat,
és az örökkévaló világosság fényeskedjék nekik.*

*Hallgasd meg, Uram, imádságomat,
Minden test hozzád térjen.*

*Adj, Uram, őnékik örök nyugodalmat,
és az örökkévaló világosság fényeskedjék nekik.*

Az ember hit nélkül, Isten nélkül is tudja, hogy a számára kimért idő véges. A következő eszmefuttatás nem is említi az Istent, de mi nagyon is oda tudjuk helyezni minden mondat mögé.

Az időről...

Legyen egy bankszámlád, ahol minden reggel 86.400 forint kerül a számládra! Ez nem marad meg a holnapi napra. Minden este lenullázódik, akármennyit is használsz fel a nap folyamán. Hát akkor mit lehet tenni? Természetesen használd fel MINDET!

Mindannyiunknak van egy ilyen bankja. Ez az IDŐ. Minden reggel 86.400 másodperccel gazdagabbak vagyunk. Minden este lenullázódik, elvész, akármennyit is használtunk fel céljaink eléréséhez. Soha nem marad egyensúlyban. Soha nem lesz több, egy másodperccel sem. Minden új nap új számlát nyit nekünk, és minden este felégeti a maradékot. Ha elmulasztod felhasználni, akkor az aznapi betéted értéke elveszik. Soha nem kapod vissza. Nem íródik jóvá másnap...

A jelenben kell élned, a mai betétet használva. Befektetni, hogy a lehető legtöbbet tudj „vásárolni”. Hogy megértsd, mennyit ér egy év, kérdezd meg a diákot, akinek ismételni kell. Hogy megértsd, mennyit ér egy hónap,

kérdezd meg az édesanyát, aki koraszülöttet hozott a világra. Hogy megértsd, mennyit ér egy hét, kérdezd meg a hetilap szerkesztőjét. Hogy megértsd, mennyit ér egy óra, kérdezd meg a szerelmezt, aki a találkozóra vár. Hogy megértsd, mennyit ér egy perc, kérdezd meg az utast, aki lekéste a vonatot. Hogy megértsd, mennyit ér egy másodperc, kérdezd meg az autóst, aki nem tudta elkerülni a balesetet. Hogy megértsd, mennyit ér egy tizedmásodperc, kérdezd meg a sportolót, aki ezüstérmet nyert az olimpián.

Minden pillanat kincs, ami a tiéd, és becsüld meg jobban, mert megoszthatod valakivel, akivel tökéletesen elköltheted. És emlékezz, hogy az idő senkire sem vár.

A Tegnapi történelem. A Holnap rejtelem. A Ma ajándék.

Gondolkodj el: hogyan töltötted a mai napot?

Igen, érdemes elgondolkodnunk, hogyan is töltjük napjainkat. Mennyi be nem fektetett töke, azaz elpazarolt idő, elszalasztott lehetőség jellemzi napjainkat, életünket. A következő vers is erre figyelmeztet: gazdálkodjunk jól az időnkkel! Istenről még itt sem esik említés, de a jézusi szeretetparancs egyértelműen kihallik a sorok közül.

Túróczy Zoltán: Tanács

Ma még Tied körülötted minden,
Adhatsz belőle, adj hát, kinek nincs,
Mert jön egy nap, talán nemsokára
S kihull kezedből minden földi kincs.

És nem lesz tied többé semmi sem.
Tollad, virágos párnád másra vár,
Mit maga köré épített egy élet,
Nem lesz több mint összeomló kártyavár.

Ma szólhatsz még jóságos, meleg szóval
Testvéredhez, ki szenved, szomorú,
Vigaszt hoz szavad zengő muzsikája
S tán rózsát hajt egy tövisszörű.

Hajolj hát hozzá, amíg beszélsz,
Harmatként hulljon szerető szavad,
Mert jön egy nap, hogy elnémul az ajkad
És soha többé szóra nem fakad.

Ma kezed még erős, a lábad fürge,
Szolgálhatsz szegényt, árvát, beteget,
Ma törölhetsz verejtéket, könnyet:
Óh, most segíts, ha teheted!

Mert jön egy nap, hogy kezed mozdulatlan,
Mindegy, hogy ősz lesz, tél, vagy koranyár,
Mert nincs több időd, s amit meg nem tettél,
Azt nem teszed meg többé soha már.

De ma még Tied körülötted minden,
És adhatsz... Adj hát annak, kinek nincs!
Hisz jön egy nap, talán nemsokára,
S kihull kezedből minden földi kincs.

Csak az lesz Tied, amit odaadtál,
Csak az, mi minden kincsnél többet ér:
A tett, a szó, mit szeretetből adtál,
Veled marad, s örökre elkísér...

Tudjuk, hogy földi időnk véges. De tudunk Istenről, a megígért örök boldogságról, és akarjuk, hogy majd oda eljuthassunk. Ebben szellemben imádkozzunk együtt:

Ó, Istenem, mikor találom meg végre nyugalmamat? Nagyon vágyódiK lelkem Tehozzád! De erős leszek, s türelmesen várom azt az órát, melyen isteni Megváltóm az örök üdvösségre hív. Addig csak az lesz a gondom, hogy neki tetszően éljek, s szent akaratát teljesítsem. Mindenben Isten akaratá legyen meg, hiszen az övéi vagyunk az időben és az örökkévalóságban. Ámen.

Chantal Szent Franciska

A mai kor embere, még ha nem is vallásos, érzi az idő múlását, foglalkoztatják a létünk kérdései, a túlvilág léte. Sejti, hogy valami van ezen a földi léten túl is. Kicsit talán megborzongva gondol erre, de mindenképpen vágyakozik oda. Erről szól a következő dal a Padlás c. musicalból:

Presser Gábor: Fényév távolság

(Az imaórákon – ahogy általában – Hengánné Gogola Gabriella és Nyitrai László vezeti az éneket, ezt a dalt is ők énekeltek.)

*Lehet számtalan hely, ami szebb és jobb a mi Földünknel.
Lehet, létezik ő is, aki többre képes az embernél.
Egyszer ismeretlen távolba vágyom, máskor megriaszít egy álom,
hogy a hang, hogy a csend, hogy a fény, hogy a tűz,
már nem vigyáz e cseppnyi földre, s el kell mennünk mindörökre.*

*Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogy láss csodát, egy életen át.
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait, és el nem érem,
ott a tenger, itt az én hajóm...*

*Hát itt ez a hely, amit sokszor boldogan elhagynék.
És itt ez az élet, amit sokszor nem nagyon értek még.
Néha könnyebb lenne elmenekülni, tiszta fénybe merülni,
de a jel, ami szól, de a hang, ami hív.
még nem mond semmit, meddig érek s lesz-e út, hogy visszaérjek.*

*Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogy láss csodát, egy életen át.
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait, és el nem érem,
ott a tenger, itt az én hajóm...*

Nekem itt van dolgom, nekem itt vannak álmaim...

Emberi életünk sok viszontagság között vezet. Talán különösen is érvényes ez nemzetünkre. A magyar nemzet nagy túlélő – sajnos, erre a tulajdonságunkra napjainkban is nagy szükségünk van! Sokféle trükköt meg kellett tanulnunk, hogy túléljünk tatárt, törököt, nácizmust, kommunizmust, most legújabban a liberalizmust, globalizmust, meg ezek sokféle, kevert változatát. Igaz, már Jézus is figyelmeztetett: „Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok!” Meg más helyen: „a világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál.”

Okosságunk alapja hűségünk az Istenhez. Erről szól Mécs László vallomása, hogy ő milyen túlélési stratégiát követett életében. Bizonyára időnként mi is ilyen trükkökhöz folyamodunk:

Mécs László: Betyár-módon sors-határon!

Régi betyár anekdota
jár eszembe napok óta.
... Veszprém megye, Zala megye
közt egy helyt úgy ment a mesgye,
hogy a betyár-kocsmát hossza
irányában kettéossza.

Így a hosszú asztaltábla
fele s földbe vert két lába,
padja: más-más megye-birtok.
Ha betyár itt borral irtott
bút, s pandúr jött beszaladva:
átugrott a túlsó padra.

Hol a Zala, hol a Veszprém
pandúrja állt meg a mesgyén.
Nótázott a betyár-fajta,
hogy nem fog ki törvény rajta.
Farkas-szemét nézett kandúr-
jómadár és betyár-pandúr.

Így éltem én minden véglet
sors-határán: halál-élet,
magyar gyász és ős dicsőség,
szűkös magány, vagány bőség
között: mindnek volt pandúrja,
s küldte értem újra s újra.

Ha jöttek a duhaj élet
pandúrjai: szenvedélyek,
tapsok, bókók, jó kvaterkák,
míg égtek a mámor-gyerták,
jöttek verni rabbilincsbe:
– én átültem a nagy Nincsbe.

Ha a Halál sok pandúrja:
kór, betegség újra s újra
rámtört külön vagy csapatba:
– átültem az élet-padra.
Ha szerelmi vágy jött értem,
az aszkéta-padra tértem.

De nem bírom már sokáig,
Jézus, szívem csendet áhít!
Add, ha visznek haldokolva:
mennybe jussak, ne pokolba.
Ki latornál voltál ügyvéd,
pereld ki a lelkem üdvét!

Maradjunk Mécs Lászlónál. Következő vallomása az öregedő ember vissza- és előretékinése. Ezekről a kérdésekről – különösen is életkorunkban előre haladva – nekünk is érdemes elgondolkodni.

Mécs László: Szénaboglya mellől

Boglya mellett ülök, nekivetve hátam.
Rétem kétharmadát immár lekaszáltam,
azaz kaszáltattam, fekete legények
s fehérek kaszáltak: nappalok és éjek.

Mögöttem illatos nagy emlék-boglya.
Ami szépet láttam, már a boglya foglya.
Amiért hevültem, aminek örültem:
idegyűlt illattá, csenddé szenderültem.

Hátravan még a rét egyharmadnyi csücske.
Ideszorult életem minden léha tücske,
hangos pitypalattya, részeg pacsirtája,
itt koncertez nyaram minden színskálája.

Elöl színnel, hanggal tobzódik az Élet,
hátról halálos csend. Megborzongok. Félek.
S a fehér s fekete legények kaszálnak,
suhognak a kaszák, soha meg nem állnak.

Gondolkozom, melyik pacsirta szól szebben:
az-é, mely él s épp most a rétről felrebben?
– Vagy az, mely testetlen vággyá finomultan
vércse-veszedelem nélkül ring a múltban?

Mi bájol el jobban: az az élő őz itt,
mely esténkint rétem fűvén elidőzik,
– vagy az, amely régen megjelent előttem,
s nem remeg már többé, mert emlékké lőttem?

Melyik férfi-barát, asszony-testvér ejt szebb
révületbe: az-é, ki most nefelejtset
szed itt átmenőben – vagy az, kinek lelke
illatját imaként boglyámba lehelte?

Melyik virág-eszme hoz költőibb lázba:
az mely fél, hogy kasza, barom meggyalázza
– vagy az, melytől szépült magyar élet sátra?
S míg borzongva nézek előre és hátra:

fogy a rét, fogy a lét hátralevő csücske,
beleszorul élttem pitypalattya, tücske.
A titok-legények kaszálnak, fű serceg,
suhognak a kaszák, suhannak a percek.

Ora et labora – imádkozzál és dolgozzál, ismerjük a bencés szerzetesek jelmondatát. Ezt mindenkinek érdemes megfogadni. Ilyen szellemben most imádkozzunk együtt:

Életem Istene és Ura! Neked szentelem kezem munkáját és a pihenéssel töltött napokat. Könyörülj ezen a munkában megfáradt kézen. Feléd emelt kézzel ígérem neked, hogy nem menekülök lustán a munka elől és nem múlik el napom imádság nélkül. Nyújtsd ki kezedet és vezess engem a munka és az imádság által az üdvösség felé! Ámen.

A természet szépsége, egy-egy gyönyörű táj, jelenség nagyon megfogja az embert. Ilyenkor rácsodálkozunk, ráérzünk a dolgok mögötti végső okra, a Teremtőre, a Jóistenre. Ilyen különleges pillanatokban saját életünket is behelyezzük az adott jelenetbe, és ilyenkor teljes meggyőződéssel átéljük Istenbe gyökerezésünket.

Dsida Jenő: Tóparton

Tóparton ülök. Itt az alkonyat:
Bíborló fényt a felhők fodra tör,
Halk sóhajtás sem zizzenti a nádat,
S hallgat az álmos, lomha víztükör.

Talán nekem is ilyen tó a lelkem –
És alvó álmok vizével tele –
S fehér ruhában partján ül az Élet
És kavicsokat hajigál bele –

Tóparton ülök. Iszonyú a csend!
Ilyen a hinduk Nirvánája tán...
Eltévedt kezem kavicsokkal játszik
S a vízbe dobja mind, egymásután.

Vágy-gyűrűk kelnek - siklanak előre
Csábítón int nekik a Szép, s a Jó –
Hullnak, hullnak a színes kövecsek
És vonaglik és hullámszik a tó – ...

Nagyokat loccsan. Megtöri a tükröt
Fájón, vonaglón ezer gyűrű kél;
Egymást követve szanaszét kígyóznak
Mi vonja őket? Merre van a cél?...

... Egyszer azután kifárad az Élet;
Álomra hajta fejét szótlanul, –
A sok törtető gyűrű szerteszéled
S a Végtelenben halkan elsimul...

Van úgy, hogy különleges szituáció, élethelyzet, vagy éppen életveszély vezet el bennünket az Úristenhez. Amikor érezzük, hogy már nincs időnk halogatni. A következő megrázó vallomást egy a II. világháborúban elesett orosz katona zsebében találták.

Egy elesett orosz katona imája

Hallasz engem, Istenem?
Életemben még nem beszéltem így veled...
még ma, ma meg akarom ezt neked köszönni.
Tudod, gyerekkoromtól kezdve
azt mondták: nem létezel.
És én elhittem. Bolond voltam.
Teremtésed szépsége így
sohasem tárult föl előttem.
Ma éjjel is igazat adok Neked
a bennem felszakadt kráter mélyéből,
amely fölött ott ragyog a csillagos ég.
Ámulva értettem meg üzenetedet....
Nem tudom, Uram,
vajon kinyújtod-e értem a kezed,
Mégis azt akarom mondani Neked,
s Te bizonyára megérted:
egy csoda az, hogy a látható pokol
közepette a szívem könnyűnek
tűnik és felismerlek Téged.
Mit is mondhatok?
Csak azt, hogy boldog voltam,
amikor felismertelek.
Nagyon jó Nálad lenni...

Halottak napja környékén sokszor énekeljük a következő éneket, amit most is éneklünk közösen. Ahogy ez az elesett orosz katona is hazatalált, mindenkire vonatkozik, hogy nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik őbenne (Szent Ágoston):

*Jézusomnak Szívén megnyugodni jó, Elmerülni benned, csendes, tiszta tó.
Földi bútól, bajtól Szíved enyhülést ad, Tenálad lelkünk megpihen,
Ki sírva sírt: vigad.*

*Jézusom szent Szívét lándzsa döfte át, Megnyitotta nekünk drága oldalát.
Szent Szívébe rejtve törli minden bűnünk, A szenvedés ott nem sahog,
Őbenne örülünk.*

Van tehát, hogy csak az utolsó pillanatban találunk haza. De általában van időnk a mérlegelésre, döntéseink meghozatalára. Ahogy imaóránk elején is olvastuk, tudatosan kell az időnkkel gazdálkodnunk. Mi tudjuk a célt is, Jézus Krisztus nyomán az utat is ismerjük. Ne tévedjünk hát el, ne hagyjuk magunkat ilyen-olyan szíren-hangoktól eltéríteni.

Kövek, kavicsok, homok...

Egy filozófusprofesszor előadását úgy kezdte, hogy fogott egy konzerves üveget és feltöltötte kb. 5 centiméter átmérőjű kövekkel. Rákérdezett, hogy ugye tele van az üveg...

„Igen” - volt a válasz.

Ezután elővett egy dobozt, tele apró kavicssal, és elkezdte beleszórni a kavicsokat az üvegbe. Miután a kavicsok kitöltötték a kövek közötti üres helyeket, megint megállapították, hogy az üveg tele van. A professzor ezután elővett egy dobozt tele homokkal és azt kezdte beletölteni az üvegbe. Természetesen a homok minden kis részt kitöltött.

„És most - mondta a professzor - vegyék észre, hogy ez az önök élete. A kövek a fontos dolgok. A családod, a partnered, az egészséged, a gyermekeid. Ha minden mást elveszítenél, az életed akkor is teljes maradna. A kavicsok azok a dolgok, amelyek még számítanak, mint a munkád, a házad, az autód. A homok az összes többi apróság. Ha a homokot töltöd be először, nem marad hely a kavicsoknak és a köveknek. Ugyanez történik az életeddel is. Ha minden idődet és energiádat az apróságokra fordítod, nem marad hely azoknak a dolgoknak, amelyek igazán fontosak számodra. Fordíts figyelmet azokra a dolgokra, amelyek alapvetők a boldogságod érdekében. Játssz a gyermekeiddel. Szakíts időt orvosi ellenőrzésre. Vidd el a párodat táncolni. Mindig lesz időd dolgozni, takarítani, vendégeket hívni, rendet rakni. Először a kövekre figyelj - azokra, amelyek igazán számítanak. A többi csak homok.”

A mai, médiától uralt, vagy inkább megnyomorított világunk embere gyakran homokkal tölti meg életét. A köveknek, kavicsoknak nem marad hely – azaz idő. Azután minden baja van, nem találja helyét, fel sem fogja, mennyire félrevezették, átvágták.

Jézus megmutatta nekünk az egyetlen járható utat. Sajnálatos, hogy még mi is, akik követőinek gondoljuk magunkat, le-letérünk erről az útról. Pedig Ő - szolgálatába hív minket.

Túrmezei Erzsébet: Nem mondott fel nekem!

Szolgálatára angyalok sietnek.
Parancsol viharoknak és szeleknek.
Megérteni, felfogni nem lehet,
hogyan meglátott, parányi porszemet,
s szolgálatába vett.

Szívemben ujjongva dalol a hála,
Kerek világon nincs jobb gazda nála!
Mikor szolgálatába fogadott,
mert nem csak munkát, drága feladatot,
erőt is Ő adott.

Szentlelkét adta: segítsen, vezessen.
Sürgessen: soha ne időzzek resten.
Tekintete rajtam volt szüntelen.
Mindenre elég volt a kegyelem.
Ő maga járt velem.

Talált volna annyi hűségesebbet,
Parancsainak engedelmesebbet,
Csuda irgalmát áldja énekem,
hogyan szolgálhattam hosszú éveken,
s nem mondott fel nekem.

Pedig megtehetette volna!
S én szegény, gyenge, engedetlen szolgáló
türelmét, irgalmát dicsérhetem ...
mert ezután sem mond fel ... sohasem!
Övé az életem!

Imaóráinkon a külsőnkkel nem nagyon szoktunk foglalkozni. De néha belenézünk a tükörbe, és hogy onnét ki néz vissza ránk?- ezen érdemes elgondolkodnunk. Arcunk életünkről, életvitelünkről, emberi kapcsolatainkról, lelkünk állapotáról - és földi létünk eltelt idejéről mesél.

Vörös Éva: Ima az arcomért (*Édesanyám nyolcvanadik születésnapjára*)

Naponta belenézek a tükörbe, a foncsorozott üvegdarabba, hogy igazítsak nekem nem tetsző vonásaimon, hogy tanuljam szeretni azt, ami az enyém.

Most egy másfajta tükörben keresem magam. Nincs a kezemben sminkkészlet. Belülre nézek, s Uram, a Te tekinteted tükrében keresem magam. Arra a pillantásra vágyom, amely magához ölelően igent mond rám. Azzal a szeretettel, ahogyan az anya magához öleli beteg gyermekét, akkor is, ha fájdalom vagy düh torzítja el az arcát, akkor is, ha fáradt és nyűgös, Magában rejti el, amitől mások viszolyognak, és simogatásától enyhülnek a görbe vonalak, és a gyermek szépülni kezd. - Szépíts meg engem így, Uram, a jelentéteddel.

Uram, köszönöm a vonásaimat. Azokat is, amelyekért haragszom, hogy nyomot hagytak rajtam. Azokat is, amelyeket szégyellek, azokat is, amelyekért a Tervezőt kritizálom, azokat is, amelyeket a szüleim osztottak rám örökségül. Azokat is, amelyeket én rontottam el magamon. Megjelölt az önzésem, rögzültek az indulataim, nyomot hagytak rajtam a harcaim, vesztett csatáim, betegségeim és félbemaradásaim. Igen, hordozom nyomorúságom, elmúlásom térképét, fáradtságom és fáradozásaim gyűrődéseit.

De köszönöm szeretetkísérleteimet, hogy azok is megjelölhettek: a másokért hozott áldozat, a türelem, a jóság, az önfeledt nevetés, a szenvedélyes szerelem, a terheket hordozni merő bátorság, a kitartás, az el nem hagyó reménység. Köszönöm, hogy még ezek is helyet kaphattak arcomon.

De leginkább köszönöm azokat a pillanatokot, amikor szemem tört fénye felragyogott, mert tekintetünk egy pillanatra összevillanhatott: egymást értőn, egymást szeretőn. Köszönöm a kegyelem jeleneit, amikor a vakság és üresség köde feloszlott bennem, és Rád ismerhettem egy történeten vagy egy arcon át.

Köszönöm szeretteim arcát. A gyermekek őszinteségét, üdeségét, olykor kajánságát, még csillogni tudó tekintetét. Mutasd meg nekem, mi az én felelősségem abban, hogy mit rajzolnak arcukra az évek. Taníts kisimítani a vonásaikat.

Köszönöm a hozzám legközelebb álló arcát, azt, ami minden közelség ellenére sokszor mégis annyira távoli. Taníts lemondani arról, hogy vonásait igazgassam. Ajándékozz meg azzal, hogy szeme tükrében ne csak magamat keressem, hanem megpillanthassalak olykor Téged is.

Köszönöm öregjeink arcát. Méltóságukat és esendőségüket. Segíts, hogy segíteni tudjam őket abban, ami az új kezdet előtt van: a befejezésben.

Adj hitet, hogy elmúlásuk mögé láthassak, oda, ahol megújulásuk készülődik.

Köszönöm feletteseim arcát, és köszönöm beosztottjaimét. Szeretném szeretni őket, és szeretném azt is, ha szeretnének. De megvallom, hogy miközben a munka terhét hordozzuk – olykor mélyen a húsunkba vágóan –, elfordítjuk egymástól arcunkat, és egyáltalán nem keresünk Téged, a Nagy Együttműködőt. Pedig akkor közelről szemlélhetnénk a csodát, olyan átváltozásokat, amely segítőtársakká formálja a riválisokat.

Nem utolsósorban, Uram, köszönöm, hogy nem vagy arctalan, hogy nem rejtetted el előlem arcodat. A színről színre látás világa még nem tárult föl előttem, de valamennyit mégis megismerhettem belőled. Segíts megőrizni ezt, s olykor megújítani.

Végezetül köszönöm a sok-sok „kölcson-méltóságot”, azt, amikor szeretteim képében ismerhetlek fel, és azt is, hogy Te is rajta vagy az arcomon. Engedd, hogy engedjem megtörténni az emberlét csodáját, azt, amikor vonásaimon felfénylik jelenléted. Végtére is évezredek visszhangozzák elképzelésedet rólunk, rólam: „Teremté tehát Isten az embert az képére, Isten képére teremté őt.” Ámen.

Amikor tükörbe nézünk, gondoljunk a most hallott szempontokra is. Embertársaink és az Isten, mit is lát az arcunkon?

Mielőtt elköszönünk az oltáriszentségben jelen lévő Jézustól, imádkozzunk közösen a hitünk erősödéséért, hogy a földi időnkben, és most különösen is a Hit évében növekedésnek induljon ez a kis mustármag bennünk:

Uram, Te újra meg újra hangsúlyozod, hogy minden lehetséges annak, aki hisz. Ha megvizsgáljuk, melyik a legnagyobb, a Neked leginkább tetsző erény, azt látjuk, hogy a hit. Igen, ennek ereje által készülünk fel arra, hogy belépjünk a Szentek Szentjébe. Hit nélkül, ó, dicsőség Ura, nem tettél volna értünk csodákat. Mielőtt csodát műveltél volna, azt akartad, hogy jószággal egyesítsük hitünket.

E. Isenhour: Add tovább!

Ha van valamid, ami jó,
Ami barátaiddal megosztható,
Legyen bár csak egy apróság:
Hozhatja Isten áldását.
Add tovább!

Lehet, hogy csak egy dal, mely vidám,
De segít megharcolni egy-egy csatát.
Lehet, hogy egy könyv, mely érdekes,
Egy kép vagy pillantás, mely kellemes.
Add tovább!

Ne feledd a másik fájdmát!
Te kell, hogy segítsd az úton tovább.
Egy kedves szó vagy egy mosoly
Áldás lehet a másikon.
Add tovább!

Ha tudsz egy kedves történetet,
Vagy hallottál az utcán jó híreket,
Vagy jó könyvet rejt a szobád,
Mely segít elúzni a másik bánatát,
Add tovább!

Ne légy önző a szívedben,
De viselkedj a legnemesebben.
Tedd a közösbe kenyered,
Hogy társaid is egyenek.
Add tovább!

Ha Isten meghallgatta imád,
S az égből áldást küldött le rád,
Ne tartsd meg csak magadnak,
Míg mások sírnak, jajgatnak.
Add tovább!

Befejezésül vendégeink énekeltek – az Ubi caritas et amor, Dio del celo után az ismert esti imát:

*A fényes nap immár elnyugodott,
A föld színe sötétben maradott,
Nappali fény éjjelre változott,
Fáradtaknak nyugodalmat hozott.*

*Minden élő megy nyugodalomra,
Az Istentől elrendelt álmra,
De én, Uram, úgy megyek ágyamba,
Mintha mennék gyászos koporsómba.*

*Színed előtt mindennap elesem,
De van nekem tenálad kezezem.
Ha megtartasz holnapi napodra,
Nem fordítom ezt megbántásodra.*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda